

ELŐFIZETÉSI FÖLTÉTELEK.

Vidéken és Léván házhoz küldve:

Egy évre 5 frt — kr.

Hat hóra 2 frt 50 kr.

Három hóra 1 frt 25 kr.

Előfizetési pénzek postautalvánnyal küldhetők.

Éves számok 12 králjával kaphatók a kiadóhivatalban

BARS.

HIRDETESEK

Négyhasábos petit-sor egyszeri közlésért 5 frt, kétszeriért 6 kr., többszöriért 5 frt fizetendő.

Bélyegdíj minden egyes beiktatásért 30 Lr

A nyitlertérben:

minden négyhasábos garmond sor díja 15 kr.

Velünk összekötöttségben levő hirdető-írdák, előfizetők, vagy a gyakori hirdetők tetemes díj kedvezményben részesülnek.

KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS TÁRSADALMI HETILAP; EGYSZERSMIND BARSVÁRMEGYE HIVATALOS KÖZLÖNYE.

A kéziratok a szerkesztőséghez: (Zöldkert-utca 33. sz.) küldendők.

Kéziratok vissza nem adatnak.

FÉLELŐS SZERKESZTŐ: HOLLÓ SÁNDOR.

Megjelen: hetenként egyszer,

vasárnap reggel.

A hirdetések, előfizetések s a reklamációkat a kiadóhivatalba: (Takarék- és Hiteletintézet épület) kérjük utasítani.

A LAP KIADÓJA: NYITRAI ÉS TÁRSA.

„Márczius 15-ike” alkalmából

Barsvármegye közönségéhez.

A napokban tisztelt kezektől egy, az új alkotmányos era kezdetétől hiven megőrzött, hazafias szellemű felhívást kaptunk, mely Nagy-Sallóban 1861. évi április 19-én, a szabadságharcban nevezetessé vált csata évforduló napján, — midőn egész Barsvármegye a gyászos decenium után először sereglett össze Nagy-Sallóban, hogy a hála és kegyelet oltáránál áldozzék a névtelen hősöknek, — kelt, aláírva a hős Bátor-Schulz Bódog, bizottsági elnök, Katona Gyula, bizottsági jegyző, Kürthy József, pénztárnok által.

Ezen hazafias szellemű felhívás a nagy-sallói, győzelmes csatának emlékszóbor és olajfestménykép általi megörökíthetése céljából a szükséges pénz-erő gyűjtése végett adatott ki.

S a mint a következmény megmutatta, ezen felhívás mélyen érző, rokon lelkekre és hazafias keblekre talált; mert a díszes emlékszóbor, melyet a közönség ép úgy, mint a történelemnek igazsága és dicsősége megkívánt, megvan; fennáll s a hazafias szellem halhatatlanságát hirdeti.

Az emlékszóbor 1876. évben elkészítettén, nagy ünnepélyességgel lepleztetett le; a leplezés ténye az egész vármegye közönségének ünnepevé vált. A kegyeletes utódok évenként, a csata évforduló napján pietással zárandokolnak Nagy-Sallóba, a csata, az emlékszóbor színhelyére; Nagy-Salló város közönsége dicséretes, hazafias érzülettel ápolja és gondozza ezen történelmi emléket.

Hanem mindezzel a fennérintett hazafias felhívás kitérő célja és feladata még egészben megoldva s bevégezve nincsen.

Hiányzik a programba felvett s

a vármegye termének díszül szolgáló s a győzelmes csatát ábrázoló olajfestmény.

Ennek pedig hiányozni nem szabad. Ez már többé nem az egyesek tetszésének s akaratának kedvtelése, — ambár lelkünkben erősen meg vagyunk győződve arról, hogy nincs vármegyémben ember, a kinek nem volna kedve ilyen képnek a látásában gyönyörködni — ismételjük, ez többé nem az egyesek ilyen vagy amolyan felfogásától tételezethetik fel, — hanem ez immár szoros kötelességévé vált a vármegyének s összeségének, mert a vármegye közönsége erre ünnepélyesen kimondott határozata által kötelezte magát s a fennérintett bizottság a megye határozatának egyik végrehajtójaként küldetett ki s bizatott meg a munkával, s abban az lelkesen s buzgóan eljár; a megye határozatai pedig, mint minden testületi határozat, a kötelesség teljesítését erkölcsileg involválják; különben érthetetlenek és semmitmondó frázisokká válnának.

Nem is tudjuk azt hamarjában elgondolni, hogy hogyan maradhatott el végrehajthatatlanul ezen határozatnak a második része: az olajfestmény; miután erre abszolúte semmi akadály sem forog fenn; mert a mi leginkább az ilyen határozatok végrehajtását akadályozza, nehezíti: rendszeren a pénz-erőnek a hiánya okozza; de ez a jelen esetben nem fordul elő.

A közönség lelkesedése ezen esetben méltó volt az ügy iránt, mit leginkább bizonyít az, hogy az emlékszóbor felállítását után fenmaradt felesleg, hétszázforint megvan s rendelkezésére áll a csatakép elkészítésének.

Távol legyen tőlünk, hogy ezen dologban bárkit is mulasztással vádolni akarnánk, mert hiszen ilyen nem is találhatunk, ha mindezek ellenére mégis a kép hiányával vagyunk: akkor

kizárólag, kik e nap eredményeit követő, debreczeni események részeseinek örökét átvették: ünnepe ez Magyarország összes népeinek; örök emlékü napja a kölcsönös kibékülés és kölcsönös szeretetnek.

Az emberek elismervén egymás emberi méltóságát s az isteni kinyilatkoztatás ama igazságát, mely mindnyájunkat egy közös cél érdekében egyenlő tesvérekké tesz, — leomlottak a százados bástyafalak, melyeket az önzés, a gőg, a kiskorú és sötét gondolkodás emeltek a születési, faji, nyelvi és osztálykülönbségek számára.

És márczius 15-ike, a nemzet e nagy-szerű ujjáébredése, egy csúpp vért sem ontott, de ontott forró örömkönyveket.

E könyvek harmatozták meg a nagy nap eszméit.

Ezen eszmék tiszta italából kell meríteniünk évről-évre, hogy megerősödjünk s hogy éljen bennünk az, a mi márczius idusát örök emléküvé tette!

A honvédek sirjánál.

— Léva, 1890. márczius 15. —

Nem vagyunk templomban, szabad ég borul ránk,
Üde, hegyi szellő esőkolja az orezánk;
Szabad levegők jeltelen ösvénye,
Utat tör benne a csillagoknak fénye;
Utat tör a földre, ide száll sugára,
A hant alatt nyugvó hőseink porára;
Ide vonz a lelkem s meggyújtom mécsedet
Itt, e szent szoboránál honfalu-kegyelet.

Nem vagyunk templomban, szentebb hely ez annál,
Nincs tündöklőbb oltár ez egyszerű hantnál;

bizony a mea culpat magunkra s mindnyájunkra kell háritanunk.

Azonban jó utra térni sohasem késő és a mi halad, mondják, az el nem marad; tehát fogjunk hozzá a hátramaradt munkarész elvégzéséhez s befejezéséhez; szerezzünk érvényt a vármegye közönsége által proklamált határozatnak. Szedjük össze az e tárgyra vonatkozó határozatokat; hirdessünk pályázatot az elrendelt csatakép művészeti előállítására.

S mivel az 1861. évben kiküldött megyei bizottság az idők folyamában beállott különféle változatoknál fogva tagjaiban megfogya, tevékenységében korlátozva s megbénítva van: egészítsük ki azt a szükséges erőkkel, bizuk meg újra és ismételtlen a hátralevő munkának elkészítésével s a végkiszorú megkötésével.

Ezt kívánja, ezt követeli a névtelen hősök emlékezete!

Anakreon és az anakreoni költészet

(Cserei József.)

Nee, si quid olim lusit Anakreon

Delevit aetas.

Hor. 4. 9.

Az anakreoni költészet alap gondolata, hogy miután a jövőt nem tudjuk és az élet bizonytalan, éljünk a jelennek.

Ki tekinthet a jövőbe?

Titok ám az ember-élet.

Had' igyam hát, had' mulassak

Kenetektől illatozva. 1.)

Előhangjai ezek a soha ki nem irtható epicureismusnak. Ilyen életelv alapján állva dalol és költészete főleg az ifjú nemzedéket bájolta el, mint egy valódi anakreoni vers bizonyítja:

Szavamért az ifjúság nagyon is szerethet engem:

Tudok édeset dalolni, tudok édeset beszélni.

Meglepő jelenség az anakreoni költészetben, hogy a csaták iránt gyűlölettel viseltetik; megveti az emberek öldökléseit, pedig már mintegy négy-öt század folyt le

1.) Az idézetek P. Thewrewk E. fordítása után vannak.

Szentelt annak minden parányi göröngye,
Magszentelte azt a könyvek tiszta gyöngye,
A mit szemekből kicsalt a nagy bánat
Márczius, szabadság nagy napja, utánad;
Szent itt a fűszál is, szent vért tapad rája,
Porukból sarjadott a szabadság fája.

N a g y-s a l l ó, te magyar vitézség tanuja!

Ábrándos lelkekkel felidézlek újra!

Ti nyugvó daliák, szólok most hozzátok,

Kik hon oltárára szívetek hoztatok.

Idézlek titeket, jó magyar vitézek,

Kik a szabadságért meghalni is készek,

Kik inkább meettek a sírok porába,

De nem volt köztetek térdei hajtó gyáva.

E napon esküdtek örök szabadságot,

E napon nyitott ki márczius virágod,

E nap volt az eszme, Istennek igéje,

Melyre elszólt a rabszolgaság éje.

Ez a mi ünnepeink, nagy, nemzeti ünnep,

Feltámadás-napja reményünk s hitünknek,

S az lesz, míg oltárán szent lángod tüze ég:

S szabadság, egyenlőség és testvériség

Ekkor pattant ki a szabadság szikrája,

Felbérelt bitangok ekkor törtek rája,

Mint a sáskák serge — fekete zászlóval . . .

De a nemzet élred, tárogató szóval,

Hi a szent csatára, hi a nagy viharba,

Melyből vissza nincs út, csak győzve vagy halva.

Ránk rohantak orvul büsz német, muszka faj,

S a merre csak jártak, vért ivott a talaj.

Kevesen valánk mi becsületes harezra,

Tíz közül jutott egy bátor, hős magyarra;

De a szabadságnak igaz katonái

Sohasem tanultak szaladni, hátrálni,

Kiesny nemzet vagyunk, de harezban erősök,

Közkatonaik is mindmegannyi hősök.

Megmutattuk akkor, éles még a karunk,

Haláltól sohasem, csak a lánczót tartunk.

Itt porló honvédek, jó magyar vitézek,

Ábrándos lelkekkel újra felidézlek;

azóta, hogy Homeros, a csatahősök dicsőítője, neveli a görög népet. Elvből irtóztott-e Anakreon a háborúk nyilaitól, a rettenetes harezai bárdoktól s látnokilag talán egy új világrendet szemlél képzeletében? Vagy talán gyáva, a ki kora nevelési rendszerével szakít és örömelebb mulat mámoros társaságban, mint a csaták zajában? Az ion elpuhultság inkább ezen utóbbi feltevés részére dönti el a mérleget. Annyi igaz, bármennyire biztatja is lantját, hogy énekelje a hősöket, az mégis szerelmi dalokat zeng, azért mondja egy Anakreon-teion:

Isten veled vitéz nem!

Mert a koboz kezemben

Csupán Erot dalolja.

Még az sem kedves neki, a ki a vendégségben háborúról beszél, hanem a ki a muzsák és Aphrodite vidám örömeit élvezi, mondja egyik tőle származó epigrammában:

Nem szeretem, ki borozva beszél teli serlege mellett

Villongásokról s háboru átkairól.

Emberem az, ki vegyítve a Muzsák és Aphrodite

Szép adományit, a szív élveit emlegeti.

És egy Anakreonteionban:

Ki nem állom lakománál

A garázda csúf ezivódást,

Viruló leánysereggel

Zenezőre tánczra kelve

Vigan élem a világot!

Kr. e. 511- és 495-ben lett volna alkalma Anakreonnak kitüntetni vitézségét és harezai dalt zendíteni meg lantján, hogy Tyrtaeusként dalaival lelkesítse harezra Teos városát a szabadságára törő perzsa hatalom ellen. Egy töredék halvány visszfényt tünteti elő a tyrtaeusi szellemnek:

Kezetekre pajzsot öltetek,

Mit a kári vértműves csinált.

Hasonlóképen erre valí egy valódi epigrammja:

A harezokban erős Timokritoré ez a sírjel:

Arás a gyávát száuja csupán, nem a hőst.

Egészben véve azonban, úgy látszik, ő is azon hősök közé tartozott, a kik hogy jobban futhassanak, pajzsukat eldobták:

Pajzsomat elhanyagtam a szép esőerd-zésű víznél.

Bármennyire erőtetí is lantját a harezai hangokra, az mindig csak szerelmet vissz-

K. J.

Mókus.

— Irta: Kersék János. —

Lehajtott fölvel ballagott hazafelé.
Egy lélekkel sem találkozt az uton. Es-
tedni kezdett. De a munkások még nem
tértek haza a határból.

hangoz. Jellemének megfelelőbb a béke, az öröm; a lakomák vig zajában a bortól lelkesülve törnek elő lelkéből valódi érzelmei. Szíve szeretettel van eltelve az emberiségért, lelkesedéssel a természet iránt.

Bár csak halványan, egy két ránk maradt vonásban, de mégis előcsillámlik az anakreoni költészetből a természet iránti szeretet, örök forrása a legmagasabb költői tehetségeknek. Anakreon utánozó mesterök nyomán járva, szeretik az anyatermesztet és ennek szüleményeit. Senki a rózsában annyi bájt nem látott, mint ők. E tekintetben csak az Anakreonteionok 42. (240. l.) és 53. (251. l.) versére kell utalnunk, vagy arra a természetű, egészséges leírásra, (44. 242. l.) hol a tavaszt dicsőíti. Az anakreoni költészet hasonló egy üde tavaszi reggelhez, hol minden új életre ébred; a földet nem siralom völgyének tekinti, hanem az örömeik otthonának rajzolja és távol minden sötét gondolattól, a boldog megelégedést emeli érvényre. Nem érezhető ki költészetéből sem a nyár lankasztó heve, sem a tél ködös napjai, örökös derűben él. Lantjára méltatja a könnyes fecskét, a tücsököt abban a kis mesteri műben, (32. 230. l.) melyben őt a szabad természet boldog úrnokának festi. Tetszése szerint ugrik ez fűről-fára, szíja a virágok édes harmatát, — tényleg pedig önlelkét rajzolja a tücsök boldogságában.

Jól esik neki olykor a lakomák, a feszélyező szokások nyomasztó légköréből menekülve, a csendes természet felé közeledni, mely barátja lelkének. Mintha csak a természetimádás (samanismus) hangjait hallanók az anakreoni költészet szavaiból:

Leülök Bathyll helyére
Hívós árnyék, gyönyörű fiú!
A legenyhébb morgással
Lobogtatja lombzatját.
Közéledtem esermély ömlik
Csalogatva, csörgedezve.
Ki tud ilyen pihenőket,
Ha reá néz, elkerülni?

Az anakreoni költészet egyike azon igazság hirdetőinek, hogy a gazdagság a lélekben honol. Azért szeretné csupán a pénzt, ha életét válthatná meg rajta, de ha meg kell halnia, mit használna neki a kincs, a vagyon. Majd a szenvedély hangján kiált fel:

Szerelembe' nincs nemesség,
Az erényt, az ést kiesinylik,
Egyedül a pénzre néznek,
Legyen átkozott az ember,
Ki azon kapott először!
E miatt magát a testvért
S a szülőket megtagadják,
E miatt csaták s ölések.

A Polykratestól kapott öt arany talentumot (mintegy 11800 forint) visszaadta, a mi egyrészt a fejedelem böszűségére vall, másrészt a költő nemes gondolkodását jellemzi. Azért mondja egyik töredékében,

Az utca is csendes volt. A fák árnyéka megnyult. Mintha koresmából jött volna, nem akarta, hogy valaki meglássa. Nem is látta senki.

Egy lélek sem volt az utcán a kis gyerekeken kívül, kik a porban játszódtak, de a kik nem is figyeltek reá. Ők nem törődtek az ő bánatával. Nyugodtan folytatták játékaikat.

Csak özvegy Kerekesné állott az ajtóban. Etelka benn dolgozott a szobában. De inkább bámult maga elé, mint dolgozott.

Berzi urfi megemelté Kerekesné asszonyom előtt a kalapját és barátságosan jó estét kívánt.

Kerekesné nyájasan fogadta.

Berzi ösztönyszerűleg megállott. Hej az a fehérre meszelt kis ház ugy csalogatta őt. Nem tudott tovább menni a nélkül, hogy egy pár szót ne váltott volna Kerekesnével.

— Hogy tetszik lenni, kedves asszony-némem?

— Hát biz' még a magam lábán. Köszönöm a kérdését. Most jön a határról?

— Most. Az anyáma a béresek után küldött, kik most készülnek a kazallal. Ha az ember maga utána nem néz mindennek, csak ugy immel-ámmal megy a munka.

— A jó gazda szeme hízalja a marhát. Szegény megboldogult uram váltig emlegette. De a hol férfi nincs a háznál, másképen megy ott minden. Sokszor mondogattam magamban, hogy ha az Ur Isten a lányom helyett fiu gyermekkel ajándékozott volna meg!

Berzi urfi a füléig elpirult.

— De így sem panaszkodom sor-som ellen.

hogy még a bő Amaltheiának szarva sem kellene neki.

Arany, te esalfa, esalfa!
Engem hiába csábítsz. —
Te gyűlölet, irigykedést
Szerzél az embereknek.

Eddig a helyesléssünkkel találkozó eszmék fölött szemlélődtünk az anakreoni költészetben: a béke utáni sóvárgásról, a természet szeretetéről és a kincsvágy megvetéséről. Lássuk a következőkben árnyoldatát.

(Folyt. köv.)

Budapest, 1890. márcz. 14-én.

— Az ébredő tavasz, a gazdaközönység és a gabona, felhők a politika láthatárán, Tisza lemondása, az új miniszterelnök, márczius 15-ike a fővárosban, a turini ut megszakadt terve. —

Mint a börtönből kiszabadult, sápadt rabok tágra nyílt tüdővel nyeljük az arczunkat lágyan simogató, jó meleg napsugárt. Nem hiába mondta az a gasztronomus (ejnye, hogy kibicsaklik az ember nyelve, asztronomust akartam mondani,) hogy az a tél, mely márczius elején esontokat borzongató széllel, hóval és didergő fagygyal újra beállított, csak amolyan fiatal szívek tele, mely épen nem késlelteti a tavasz kinyitását. A maczkó is bizony hiába fordul a másik oldalára, mert a nap aranyos sugara ugyancsak csiklandozza már viszketeget talpát, és kiveri őt a téli szállásból az ég végtelen kékje alá, hol ugyancsak melegnek érzi már a vastag téli bundát, mely a fagyok alatt egészen megbozontosodott.

Mi fővárosiak, — kik anélkül is örökös árnyékban élünk, mert a rengeteg épületek elföldi az utcák elől a verőfényes napot, — mi kétszeresen érezzük az ébredő tavasz jótékony hatását. Legalább nem csalnak meg a fával, meg a szénnel a kereskedők, de meg aztán az örökösen elfojtott szobalevegő sem fenyegeti tüdőnket, melyre pedig amugy is nagy szükségünk van ebben az abuzugos világban. Hiszen ha a vasúti kalauznak nincs jó tüdije és nem tudja eléggé hangosan kiáltani, hogy „ács! forbercz, mehett!“, hát akkor isten tudja meddig ácsorog a vonat. Ha nem kiáltunk abuzugot, figyelembe se vesznek. Ha az ember nem mordul erősen a pinczérre, órákig megvárakoztat. Ha a tanár túl nem kiabálja a suttogó zsbongást, nádpálczával sem veri a diskant tökféjébe a tudományt. Ha az orvos nem lárnoz, a beteg rá se hederít és a patika helyett a kocsmába téved. Ha az ügyvéd hallgat, akkor nagyon hamar felkopik az álla. Hát ennyi példából már csak világos, hogy az embernek a tüdöre van a legnagyobb szüksége. Mivé lennének a honatyák jó tüdőjű kortes nélkül? Vagy mit csinálna a templom a feneketlen torku és nagy tüdőjű kántor nélkül?

Kedves tehát nekünk a tavasz minden félekép, mert:

A szellő suttogó, szelid,
Csókdossa a fák rügyeit,
A kis patak susogva foly,
Sütkérezik a laugyaboly,
Nem hűti senki meg magát...
Mehetsz zálogba nagy kabát.

De azért nem kevésbé kedves vendég az ébredő tavasz gazdaközönségünk

— Volna is miért? Tödítöt a utána.

— Hazudnám, ha azt mondanám, hogy ő rossz, mert ő a legjobb, a legszelidebb, a legengedelmebb teremtmények egyike.

Berzi lesütötte fejét és botjával a porban firkált.

— De azt is szeretném látni, ki tul-tenne az én leányomon a dologban. Serény, munkás, dolgozó és mindig vidám.

— És mindig vidám. — Tagolta utána Berzi, mint egy szomorú viszhang.

A mokus kinézett az ablakon. Hangokat hallott. Az édes anyja beszélgetett valakivel.

— De hiába, a férfi csak térfi marad. Meglátszik annak a keze a gazdaságban is, meg a ház körül is. De az asszony! mit tehet egy asszony?

Berzi urfi azt akarta mondani: szeressen; de hallgatott.

A mokus ijedten huzta vissza szép, fűrtös fejét. Majd nem elkiáltotta magát. A szerelem avagy a gyűlölet okozta-e ezt? Más azt mondta volna rá, hogy a szerelem. Ő pedig azt mondta volna, hogy a gyűlölet. Odakapott a szívéhez és egy percig némán állt, mint egy kőből faragott szobor. A másik perczen felvételét fejét és visszaült székére.

— Még az anyámmal is beszélgetésbe áll! Gyűlölöm, gyűlölöm.

De azért meg nem állhatta, hogy fel ne keljen és ki ne tekintsen. Az urfi még mindig ott volt. Látta őt és még jobban gyűlölte, a mint mondá. Hanem azért megnézte tetőtől-talpig. Megnézte férfias, barnított arczát, mely a föld felé volt fordulva. Megnézte a száját, a bajuszát. Meg-

előtt. Mezőgazdasági terményeinknek mit sem értett a márcziusi hó; mint mult levelemben említém, határozottan jelentik, hogy a vörösödni kezdő buza nagyjából visszanyerte üde zöld színét. A tavaszi vetés alá is sokkal alkalmasabb lett a talaj, mint volna különben, ha a száraz időszak tovább is tartott volna. És most, hogy a tél kiforrtta magát, nincs mitől tartanunk. Az erejét vesztett hideget langyos meleg váltja fel s hamar kipattognak a rügyek és hamar fogja felnyitni kék szemét az ibolya.

De annál inkább meggyűltek a felhők a politika láthatárán. A főváros ütere lázasan ver, izgatott lett a lefolyt eseményektől és a várakozástól. Még a mult héten terjedt el a fővárosban a hír, hogy a kormány kebelében válság van készülöben és egyszerre minden figyelem a kormány és a képviselőház felé fordult. Tisza Kálmán lemond! Ez járt szájról-szájra. A Kossuth-kérdés buktatta meg őt, miután nem volt képes a negyvennyolcasoknak mult évi december 11-én tett ígértét beváltani, hogy a kérdésben forgó honossági törvény Kossuthra vonatkozó szakaszát revidálni fogja, s a revíziót annak idején be fogja terjeszteni. Azonban ez ellenkezésbe hozta őt miniszter-társaival, mert azok nem a' artak semmiféle revíziót, miután Kossuth legutóbbi levelében sem ismeri el a királyt.

Vannak, a kik azt hiszik, hogy ez nem volt egyéb, mint ügyes kiszámítás a tisztességes visszavonulásra.

Az egész hét nem állt másból, mint udvari ebédekből, hivatalos és nem hivatalos tanácskozásból. És a válság csakugyan beállott. Tisza tegnap lemondott és a generális beállt saját gárdájába közlegénynek. Intelligens és nem intelligens publikum mohó vágygyal fáják a válságról szóló hírek legaprobabb részleteit is.

A liberális párt folyton gyűlésez, magán házaknál tanácskozik, hogy mit tevő legyen. Erős ösztönytartásra buzdítják egymást és protestálnak minden fuzió ellen. Kompakt egészet iparkodnak képezni az ellenzék netalán megújuló támadásai előtt. A tekintély és kapacitáció összes fegyverei működésben vannak a liberális zászló megmentésére. A melancholikussá lett pártba némi elevenséget öntött a fuzió híre.

Az új miniszterium megalakításával Öfelsége Szapáry Gyula gróftot bizta meg. A régi miniszterek Teleki belügyminiszter kivételével valamennyien benne lesznek az új kabinetben. Szapáry átveszi Telekitől a belügyminiszteri tárczát s a földmívelésügy bugyellárisát pedig Bethlen András grófra bízzák. Az új kormány azonban csak hétfőn fogja bemutatni magát, a mikor is a márczius 15-iki ünnepélyek lefolyának. És erősen hiszik, hogy az új kormány minden rázkodtatás nélkül kezdhet feladatainak megoldásába és az első törvényjavaslat, melyet benyújt, az ipar állami támogatásáról szóló lesz.

A közönség már hozzászólt az állásához és így a lemondás nem vert fel nagyobb port. A képviselők összes pártja külön-külön várakozó álláspontot foglal el. A függetlenségi párt jó része azonban elhatározta, hogy támadásait az új kormány ellen is folytatni fogja és követeli a honossági törvény revízióját.

A márcziusi ünnepélyre nagyban foly-

nézte a szemére huzott kalaptól árnyékolt homlokát. Megnézte egész alakját.

És nézte. És nézte volna sokáig.

Egyszerre, mintha valami tiltott eslekvényen kapta volna magát, megrezsent. Ej! — mondá — és boszankodva leült.

Jó, hogy Berzi urfi nem látta. Mert akkor nem nevezte volna őt többé mokusnak, hanem egyetlen, kedves, kis mokusomnak. És bizonyára hozzá tette volna: Hiába haragszol, az a harag mégis csak eltűnik vagy. Hiába mondog, hogy gyűlölsz. Az a nagy gyűlölet, csak mélységes, nagy szerelem, mely feneketlen, mint a tenger. Te akarsz a szivednek parancsolni? Te kis mokus! Te beszélsz gyűlöletről? Te, ki a világ jóságát ártatlan lelkedbe összpontosítottad. Én édes Istenem! Te akarod megcsalni szivedet?

Csak hogy Berzi nem láthatta őt, mert belül már sötét volt, mint az ő lelkében. És a virágok elfedék a belátást.

Sok mindenfelét beszélt még Kerekesné asszonyom, de Berzi urfi nem hallott semmit. Csak firkált a porba girbe-gurba vonásokat, melyeket csak a jó Isten tudott volna elolvasni.

A mokus pedig benn halgatott az ő nagy gyűlöletével, mely nagyobb volt kis szívével.

Mikor aztán Kerekesné asszonyom bejött, azzal a kérdéssel állt Etelka elé:

— Tudod-e kivel beszéltem?

A mokus nem merte azt mondani, hogy tudja. Csak hallgatott, mint a vádlott, ki bűnösnek érzi magát.

— Ugy-e nem tudod? Hát megmondom.

Kevés hija volt, hogy erre már azt

nak az előkészületek. Az ifjuság már kijelente kebeléből a szónokokat. Alkalmi költemény megírására pedig Abrányi Emilt kérték fel, ki a megbízást ziviesen elfogadta. A turini kirándulás terve azonban egyelőre abba marad, miután be akarják várni az új kormány intézkedéseit a honossági törvény L. §-át illetőleg. És így minden erejüket arra fordítják, hogy a nagy nemzeti ünnep mennél fényesebb legyen, hogy méltó legyen ama zászlóhoz, melyre a szabadság, egyenlőség és testvériség van felírva. Ez az ünnep, melyen minden magyar szív megtanulhat lelkesedni és reményt meríteni a jövőre, mert ezredek zivatryja sem fogja elmosni a költő szavainak igazságát, hogy „él magyar, áll Buda még.“

Fővárosi levelező.

Különfélék.

— Márczius 15 ike Léván. Városunknak minden szép- és nemesért hevülni tudó lakossága áthatva a hazafias lelkesedéstől, az idén is méltóképen megünnepelte márczius 15-ikét, a szabadság, egyenlőség és testvériség kimondásának nagy emléknapját. Kora reggeltől késő estig szóltak a mozsarak a várhegyről. Sok épületeu nemzeti lobogót lengetett az üle, tavaszi is szél. Esti 6 órakor volt a gyülekezés a városháztéren, a hol a képezdei ifjuság elnevelvén Oláh Károly „F o h á s z“-át, a több százra menő közönség a rendezőség tapintatos vezetése alatt, zeneszó mellett, zászlókkal és égő szöveteknek hosszú sorával a legszebb rendben a temetőbe vonult fel. Itt, a csinosan feldíszített és megvilágított honvédeleknél a képezdei ifjuság Huber Károly „C s a t a d a l“-át énekelte, melynek bevégezte után M é s z á r o s Károly emlékbeszédet tartott, a melyben lelkesült hévvel esetelte a napnak nagy és magasatos jelentőségét. Az emlékbeszédet a himnus követte, mely után J a r o s s Ferencz lépett az emelvényre és a legmelegebb érzéssel elszavalta Abrányi Emilnek „H o n v é d e k s i r j a f ö l ö t t“ című gyönyörű költeményét. A szózat elnevelése után a menet visszatért a városba és megtette a szokott körutat a fényesen kivilágított utcákon. A lélekelő és diszes ünnepély színelőadás zárta be. A szintársulat Éger-váry P. Ödönnek „P e t ö f i é l e t e és h a l á l a“ című történeti színművét adta elő.

— A körmőcbányai magyar egyesület mult hó 27-én, esti 7 órakor, a főreáliskola nagytermében emlékünnepet ült nemrég elhunyt tiszteletbeli tagjának, Körmőcbánya volt polgármesterének, C a m p i o n e Sándornak tiszteletére. A főreáliskola ének-kara kezdte meg az ünnepet a „Szózat“ elnevelésével, azután S c h r ö d e r Károly, az áll. főreálisk. igazgatója s a magyar egyesület elnöke, emelkedett szellemű emlékbeszédet mondott, (melyet szerencsések leszünk egész terjedelmében közölhetni) B u d a y Irén k. a. és G e r s t n e r Rezső VII. osztályu tanuló alkalmi költeményeket szavaltak, végül az ifjusági énekkar a „Hymnus“-t énekelte.

— A lévai kaszinó-estélyek ez évi tavaszi ciklusa a f. hó 13-án tartott estélylyel befejezést nyert. Kaszinónk 30 évi

nem mondta, hogy tudja, hogy semmi köze hozzá.

— Nem is képzeled. Kadas Berzivel mondhatom derék fiatal ember. Okos, értelmes, jó gazda és barátságos.

Etelka ennyi dicséret hallatára majdnem sirva fakadt. Hát aztán, minek mondja az anyja épen ő neki? Mi szüksége neki ezt tudni? Ha az anyja szeret vele beszélni, hát beszéljen vele ő. Őt tudom, nem fogja mokusnak nevezni.

Erre a gondolatra majdnem elnevette magát. Olyan valami furesának tetszett neki.

— Már régen nem volt nálunk. Folytatá az anyja.

— Aztán minek is jönne? Felelt morgván a mokus.

Erre már Kerekesné jött zavarba és csakugyan nem tudott mit felelni.

— Minek? Minek? — Habozt. — Hát annak, — izé... annak, hogy... Tudom is én minek? Kérdezd meg tőle, ha eljő, ha épenséggel tudni akarod.

Most meg a mokus jött zavarba.

— Hát aztán, miért ne volna szabad neki hozzánk eljönni, épen ugy, mint másnak?

A lány felállott. Szemei villogtak. Lábával toppantott és szilárd hangon azt felelte:

— Mert én nem akarom. Nem akarom.

— Te nem akarod?

— Igen. Nem akarom.

Kerekesné nagyon furesának találta e feleletet. De nem szólt semmit. Ő meg csak a vállát vont és jobban lehajtottá fejét, hogy anyja ne nézhessen a szemébe.

A mokus mindazonáltal kellemetlen-

fennállásának 3-ik tizedét ezen felolvasási estélyek teszik legfényesebbé. Kevés kaszinó-egyesület van Magyarországon, mely kultúr-fejlődésünk hajnalán 10 évi létezésében eddig felolvasási estélyeket tartott volna. — Léva város közönségének műveltségére s ebből kifolyólag a hasznos ismeretek megszerzése iránt táplált vágyódására építve, Konkoly Sándor, szeretett képviselőnk, mint kaszinói igazgató vezérlete alatt szervezkedett a „jour-fix“ bizottság és 1881. január 20-án nyitotta meg felolvasási estélyeinek fényes sorozatát. — Az I. 1881. év folytán tartott 7 estélyén felolvasást tartottak: Konkoly Sándor, dr. Frommer Ignác, Novotny Imre, Frank Ferencz, Szabó Lajos, Mácsay Lukács és Medveczy Sándor; — a II. 1882. év 7 estélyén: Novotny Imre, dr. Frommer Ignác, dr. Fekete Gyula, Jaross Ferencz, dr. Halasy Kálmán, Frank Ferencz, Holló Sándor tartottak felolvasást; — a III. 1883. évben: Konkoly Sándor, dr. Frommer Ignác; — a IV. 1884. év felolvasói: Travnik Zsigmond, Vass Károly, dr. Fekete Gyula, Novotny Imre voltak; — az V. 1885. évet: Bakó István, Holló Sándor és Konkoly Sándor töltötték be; — a VI. 1886. évben: dr. Halasy Kálmán, Kobzy János, Hévízy János, dr. Karafiát Mária-olvasók fel; — a VII. 1887. év estélyein: Gusztffy Endre, Konkoly Sándor, Báthy László, Szölgvény Ferencz; — a VIII. 1888. évben: Schleifer Ármán, Holló Sándor, Cserei József, Kriek Jenő, Szalay Gyula voltak a felolvasók; — a IX. 1889. év kaszinó-estélyeinek lapjai, fájdalom, üresen maradtak; a X. 1890. év estélyeinek első felolvasója: Mészáros Károly volt, a másodikok dr. Braeh Ferencz nyújtott kedves, tanulságos ismertetést, melynek közlésével megörvendeztetjük olvasóinkat. — Végül a tíz év utolsó, 39-ik estélye is méltón sorakozik a többihez. Ezen estélyét f. hó 13-án tartotta a kaszinó-egyesület, mely alkalommal a közönség oly nagy számban jelent meg, hogy a nagy terem egészen megtelt. A program lefolyása a következő volt: Kruplanicz Flóra k. a Ascher „Dinorah“-ját játszotta zongorán oly lével és művészettel, hogy az igen díszes hallgatóság tapsai és hangosan nyilvánított tetszése következtében a kisasszony ismét a zongorához ült s ezúttal Sidney Smith Tarantelláját, — egy végtelenül kedves darabot — játszotta el. A taps és tetszés feljült s a kisasszony játéka meghódította a lévai közönséget. Felolvasó ez estén Mezei Károly ur volt, ki a társadalom viszonyai és szokásai közt lábra kapott germanizmusokat, melyeket a megszokottság folytán a társadalom már észre sem vesz, gyűjtötte össze s ítélte el. A közönség élénk tetszése kísérte a végig érdekes felolvasást. — Ezután asztalhoz ült a közönség és félórát étkelés után a terem kiüritetvén, oly jókedvű tánc következett, hogy az éjfel is elmúlt, mikor a vidám mulatók sorai bomladozni kezdtek. — Vajha a kaszinó-estélyek soha szem elől ne tévesztenék rendeltetésük célját!

Gyászír. — Lapunk zártakor veszünk a szomorú hírt, hogy Mácsay Károly, a szentkeresztí járás főbírója f. hó 14-én meghalt. — Beune Barsvármegye

nek tartotta a csendet, mely beállott. Felkelt. Fogta a luzás szakajtót, kiállt a pítvar elé. Csengő hangon hívta a galambokat, meg a kis csibéket, melyek szavának hallatára oda sereglettek köréje. És ő apró kezeivel szórta nekik a szép, tiszta buzamagot.

Nem akarta hallgatni anyját, ha ő róla beszél. Mindenki csak jót mond felőle! S mért mondják épen ő neki? Nem akar felőle hallani sem. Ott van a Józsa, Katieza, meg a Mili. Ugy is azokhoz szokott járni. Mit boszanéjták őt ö velé.

— Se ingem, se gallérom. — Gondolta, magában. Ha az anyám kedvéért jön, ám jöjjön. De meg is szököm előle. Egy kis kakas hetvenkedett előtte. Elharácsolta a többiek elől a szemeket. Lehajolt és hirtelen megfogta. Maga sem tudta mit csinál.

— Nem szeretem. Nem szeretem, — folytatta magánbeszédét majdnem sirva. — De mit is akarnak én velem. Az anyám is. Mondtam, hogy nem és nem.

És úgy megszorította a szegény, kis kakast, hogy az nagyot kiáltott és kiugrott a kezéből a többiek közé, hol azonnal verekedni kezdett egy másikkal.

Etelka pedig ott állt a pítvar előtt a szakajtóval gondolkozva. A buzamagot sem szórta többé. Csak állt néhán, szótalanul. Szemei révedezve jártak körül, mintha valamit keresnének. A kit pedig kerestek, ő gyűlölte nagyon, nagyon.

(Folyt. köv.)

egyik legkiválóbb tisztviselőjét veszítette el. — Nyugodjék békében!

Barsvármegye inségügye. Vármegyénk közigazgatási bizottságának e hó 12-én tartott ülésében az alispán jelentést tett a vármegye inségügyéről is. A jelentés örömmel konstatálja, hogy az éhínség vármegyénkben elmultnak mondható, mert a belügyminiszteriumtól nyert 10,000 frtnyi vetőmag-kölcsönből csupán Aha, Rohoznicza és Ebedecz községek kértek segítyt; a három közég összesen 141.5 m. n. r. árpa-rt folyamodott, 1273 frt 50 kr. értékben.

Takarékpénztári ünnepély. Az ipoly-sági takarékpénztár — mint levelezőnk írja — közelebb ülte meg fennállásának 20-ik évfordulóját, mely alkalommal ovációkban részesítették az intézet elnökét, báró Majthényi László főispánt és az igazgatót, Hédervár Antalt. A jubileumot az intézeti elnök és igazgató arcképeinek leleplezése zárta be.

Kormányválság. Tisza Kálmán a képviselőház csütörtöki ülésén jelentette be, hogy a kormány beadta lemondását, a mely okból a képviselőház mindaddig elnapolta üléseit, a míg az új kabinet meg nem alakult. Az új kormány kinevezését, melynek elnöke Szapáry Gyula gróf lesz, — hir szerint — a hivatalos lap mai száma hozza. A miniszterek a régié maradnak, kivéve Teleky Géza gróft, kinek tárczáját Szapáry fogja átvenni; földművelésügyi miniszter pedig Bethlen András gróf lesz. Az új kabinet holnap fogja magát bemutatni mindkét házban.

Hymen. — Komzsi Alajos, a Szklénó fürdő fiatal vendégülöse, e napokban jegyet váltott Kolibál Anna kisasszonnyal, Kolibál Józsefné, lévai vendéglős kedves leányával. Boldogság koszorúzza frigyüket!

Fegyverek vizsgálata. A kereskedelmi miniszter a belügyminiszterrel egyetértőleg törvényjavaslat tervezetével foglalkozik a fegyverek kötelező megvizsgálása tárgyában. E törvényjavaslat értelmében az összes hazai fegyvergyárosok és fegyverkereskedők kötelesek lesznek a készletben levő összes fegyvereket külön megjelölendő próbaállomásokon vizsgálat alá bocsátani, hogy azok kaliber tekintetében, valamint biztonság és haszonvethetőségük iránt kipróbáltassanak. A megejtett vizsgálat után minden fegyver bélyeggel lesz ellátva. Kivétel alá esnek a hadsereg számára készített fegyverek, valamint a külföldön készített mindazon fegyverek, melyek már külföldön megvizsgáltattak s melyek bélyeggel ellátva. Hogy mely külföldi bélyeg, illetőleg próbaállomások fognak hiteleseknek tekintetni, az a törvényjavaslat elfogadása után, külön rendeleti uton fog közzététetni.

Színházi műsor. Ma színekről: „Paraszt kisasszony.“ Eredeti népszimű dalokkal és tánczal 3 felv. Irta: Bereczik Árpád. Hétfőn, „Ó azok a férfiak!“ Vigjáték 4 felv. Irta: Rósen Gyula. Kedden, „Rip van Winkle“ Regényes nagy operette 4 felv. Zenéje Planquette Róbertől. Szerdán „Antoinette Rigaud.“ Francia szimű. Csütörtökön, „A mumu.“ Vigjáték 4 felv. Irta: Gabányi. Pénteken, „Pelekeski nótárius.“ Énekes bohózat 3 szakaszban Gaál Józseftől. Szombaton, „Üdvöske.“ Vig nagy operette 3 felv. Audrau Ödöntől.

A világ leghosszabb vasútja lesz a szibéria-transzsziaí vonal, mely Pétervárról Irkutskon keresztül a Csendes-óceánig vonul. Hossza 6500 kilométer lesz. Eddig a posta Pétervárról Wladiwostokig nyáron 2 és 1/2, télen pedig 4 hónap alatt jutott el, most ugyanezen utat 12 napig teheti meg. Ha az új vasút kiépül, lehetséges lesz a világot 40 nap alatt körül utazni.

A kávénépek Eldorádója lesz New-York városa, ha sikerül az, a min most egy amerikai társaság tőri a fejét. Ez a társaság tudniillik egy tejvezeték akar csinálni New-York számára, melyben a tej éppen úgy jönne a házhoz, mint most a víz, vagy a légszesz. Ha valakinek teje lesz szüksége, csak megfűzi ezt az óriási mesterséges tehenet, vagyis megnyit egy csapot, s rögtön ott a tej. Az igaz, hogy egy kizsé amerikai hangzik a hír!

RÖVID HIREK. — **Ihász György** a „Vendéglősök Lapja“-nak szerkesztője hatóságilag engedélyezett közvetítő intézetet nyitott; ezzel szolgáltatást kíván tenni a bortermelők, a vendéglősök és ezek alkalmazottjai érdekében. — **A fillokszera versenytársa** kezd lenni a peronospora viticola, a szőlőknek ez újban sűrűn fellépett gomba-nemű ellensége. A múlt évben különösen a dunántúli szőlők sokat szenvedtek tőle. — **A negyedik egyetemes tanítványok** a nyáron lesz, augusztus 24–29-ike között Budapesten; a gyűlést illetőleg már 53 tanító-egyesület nyilatkozott. — **Jeruzsálemben** legközelebb evangélikus templom építenek; az engedélyt a fiatal német császárné sürgetésére eszközölték ki a szultántól. — **New-Yorkban** a múlt hó végén halt el az Egyesült-Államok leggazdagabb embere: Astor Jakab János, a ki 150 millió dollárnyi vagyont hagyott hátra egyetlen fiának. — **Nehány nap mulva** Berlinben ül össze a német császár által indítványozott, konföderáció, mely a munkások helyzetének

javitásán fog tanácskozni. — **Róma hanyatlása.** Hivatalos kimutatás szerint Rómában ez idő szerzet nem kevesebb mint 4000 ház áll üresen. Róma lakossága jelentékenyen fogy; három év óta mindössze husz új ház épült a városban. — **Az újvidéki törvényesek** Tomits Jásár, ki ez elején a „Bránik“ szerkesztőjét a ryzonszurta, életfogytiglan tartó fogházra ítélte.

Lapunk mai számához mellékelte Warner Safe Remedies házi orvos című népszerű tudom. gyógyászati művecskére felhívjuk olvasó közönségünk figyelmét.

APRÓSA GOK.

— Rovatvezető Zuhany.

Házasságiok. — Micsoda, Ida, te férfigyűlölő, most egyszerre férjhez mégy? — Hja, kedves Emmám, a fiatal asszonyoknak való ez idei kalapok elragadó szépek.

Borzasztó fenyegetés. A cigány (síró gyermekéhez): Még egyszer mondom: esit! Mert ha még egyet nyikkansz — teremtucese — kitagadlak.

Színészet Léván.

Jeszenszky Dezső színtársulata e hó 12-én, szerdán, Vidor Pál 3 felvonásos népsziműtében, az „Ingyen élő k“-ben mutatta be magát igen szép számu közönség jelenlétében. Ezen népszimű, jóllehet először adatott nálunk, bemutató előadásra nem mondható szerencsés választásnak; mert vonatott meséje — s kellőleg ki nem domborított alakjainál fogva, — távol állván a jobb népsziműektől, a szereplők kellő igyekezete dacára is csak közepes sikert aratott. — Erdélyi Margit (Kis Sári) és Péntes Bandi (Fürge Jani) igen ügyesen játszottak, de csinos dalaik az erős zenekíséret miatt nem juthattak érvényre. Moóri Sándor (Boros János) a nyugalomba vonult, gazdag korecsmáros és Bérczi Endre (Weiner Vilmos) az ingyenélők és svihakok ezen jól talált típusa, sokszor keltettek derűtséget. A színpadnak, de kivált a nézőtérnek nagyon gyér megvilágítása, kísérletes szint adott mindkét tőnek is igen kellemetlenül hatott a közönségre.

Csütörtökön, marc. 13-án, Gabányi Árpádnak „A mumus“ című, 4 felvonásos vigjátékát adták elő színészeink. A jóízű humorban bővelkedő vigjáték a lehető legjobb előadásban lett színre hozva. A szereplők közül első sorban a nőket illeti kiváló elismerés, kik mintegy versenyre kelve egymással, igen szépen oldották meg szerepeiket. Cserey Domokosné (P. Vidor Hermin), Radoné (Moóriné) és Thekla (Veselényiné) ügyesen szöttek egymás ellen a féltékenység és irigykedés szárait, melyeket a szép és fiatal öv. Czencziné Adél (Nagy Ida) tartott kezében, ki az előbbiekkal együtt már 17 év előtt is szerelmes volt a világtjáról hazakerkezett Somkúti Kornélba (Bérczi Endre) s éppen ez okból árnyékként kísérte a külfönből csalesap Don Juannak minden tétét és lépteit, a miért azután Somkútót a „mumus“ nevet kapta. Somkúti udvarlásainak tervezett légyottjainak a mumus azzal vet véget, hogy értésére adja neki, miszerint azért üldözi őt mindenhová, mert szereti; a minek természetesen házasság a vége. A szerelmes Radó Zsuzsikát igen kedvesen személyesítette Berényi Gizella. A férfiak közül a pisztráng tenyésztő Cserei Domokos szerepében Moóri Sándor, Somkúti Kornélban Bérczi Endre és Kluknói Erviné Erviné Bombai Gusztáv helyesen alakítottak. Mert ugyanezen este a kaszinó jour-fix-et tartott, csak igen kis számu közönség élvezte a jó előadást.

Pénteken, márcz. hó 14-én, Csiky Gergely és Konti József vig operettje, a „Királyfogás“ szerzett egy jó estét a nagy számu közönségnek. A bohókás darab szereplői közül első sorban Erdélyi Margitot kell kiemelnünk, ki Fjóra szerepét kitünő alakításban mutatta be. Kitogástalan játéka mellett, kellemes és tiszta hangja szépen érvényesült dalaiban, melyeket a közönség rokonszenvesen fogadott s tapsokkal jutalmazott. Lolát P. Vidor Hermin élénken és kedvelve játszotta meg; hangja is kellemes, de nem elég erős; nem kivált akkor, ha a zenekar nem mérsékli játékát, a mi igen sokszor megtörtént. Berényi Gizella kedves és csinos Amadil volt, de úgy magándalrészeiben, mint a Lolával duettben erősen trémázott, s ezért inonációja nem volt tiszta. Öszintén mondva, nem neki való az énekes szerep; gyöngé hozza a hangorgánuma. Péntes Bandinak (Radzsvil) hangja erőteljes és csengő; dala és játéka egyaránt tetszetek. Moóri Sándor (Don Bernardó) vidám nevetésre fakasztotta a közönséget jóízűen előadott kupléival. A karénekek elég jók voltak.

Szombaton, márcz. 15-én, a nemzeti ünnep alkalmából, előadott „Petőfi élete és halála“, látványos szimű dalokkal, 5 felvonásban. Irta: Egervári P. Ödön. Az élénk előadást és a darab közben bemutatott és sikerült néma képletokat élvezettel nézte és hallgatta a közönség.

KÖZÖNSÉG KÖRÉBŐL.

I.

Dr. Gutmann Adolf városunk szültje ez uton értesíti lapunk olvasóközönségét, hogy Budapestén (V. Zrínyi-utca 3. sz.) ügyvédi irodát nyitott.

II.

Köszönet-nyilvánítás.

A „Stefánia-árvaház“ részére a lévai uradalom 4 méter tűzifát, Belcsák Lászlóné ö nagysága füstölt húst és ruhaneműt, Czifrok Jánosné ö nagysága törpörtüt, Schleifer Árminné ö nagysága aprólékat, Weisz Möriczné ö nagysága húst, özv. Klincsok Andrásné asszonyság egy putton burgonyát és babot kegyeskedtek adományozni.

Fogadják az árvák hálás köszönetét! Léva, 1890. márczius hó 11-én.

Az árvaház felügyelősege.

III.

A lévai izr. kereskedő ifjuságnak f. hó 6-án rendezett táncmulatsága ugy anyagi, mint kedélyesség és a résztvevő báli közönség jó izlésére valló esin tekintetében sikerültnek mondható.

A táncmulatságból befolyt összeg 131 frt 8 kr, összes kiadás 106 frt 8 kr, tiszta jövedelem 25 frt, melyből a rendezőség 10 frtot az izr. nöegyletnek, 15 frtot, pedig a betegsegélyző egyesületnek jutottat.

Elismeréssel és hálás köszönettel nyugtatjuk ez alkalomból a felülfizetéseket: Tek. Friedman Samu ur 4 frt 50 kr, Benedek M., Ehrenfeld A., Braun Gy., Neuman Zs. Bpest, Klein K., Pollak A., Pollak K., Wiks, Heckel urak Bpest 1—1 frttal. Tek. Kónya J. ur 50 kr, Horn Lipót ur 30 krral járultak a jótékony czélok támogatásához.

A rendező bizottság.

IV.

A lévai izr. keresk. ifjak az általuk e hó 6-án rendezett táncvizalomnak tiszta jövedelméből a lévai izrelita nöegyletnek 10 frt. adományoztak.

Midőn ezen összeg átvételét nyugtatom, egyuttal az egylet nevében öszinte köszönetét mondok a kegyes adományért.

Léván, 1890. márcz. hó 11-én.

Dr. Pólya Józsefné.

e.nök.

V.

A lévai izraelita kereskedő ifjuság az általa rendezett táncvizalom tiszta jövedelméből a helybeli izr. betegsegélyző egyletnek 15 frtot juttatott.

Midőn az egylet előjárósága ezen összeg vételét nyugtatja, egyszerasmind kötelességének ismeri, a nemes adakozóknak hálás köszönetét ez uton is kifejezni.

Léván, 1890. márczius hó 12-én.

Friedmann Samu,

egyl. elnök.

Lévai piaci árak.

Rovatvezető: Kónya József városkapitány.

Buza: m.-mázsánként 8 frt 20 kr, 8 frt 50 kr. Kétszeres 7 frt — kr, 7 frt 60 kr. Rozs 7 frt. 40 kr. 7 frt 60 kr. Arpa 7 frt — kr. 8 frt 50 kr. Zab 8 frt — kr. 8 frt 20 kr. Kukorica 5 frt 20 kr. 5 frt 40 kr. Bab 6 frt — kr, 6 frt. 20 kr. Lenese 7 frt — 7 frt 50 kr. Köles 4 frt. — kr. 4 frt 50 kr

Nyilttér.*)

I.

Rohseidene Bastkleider fl. 10 50 per Robe u. bessere Qualitätén. vers. porto u. zollfrei das Fabrik-Depo G. Henneberg (K. u. K. Hoflieferant). Zürich. Muster umgehend. Briefe kosten 10 kr. Porto.

II.

A báti-utczában, 386. sz. alatt özv. Breska Jánosné házában egy két utczai szoba-, konyha és fűskamrából álló lakás folyó évi május elsejétől kiadó.

Léván, 1890. márcz. 13-án.

III.

Legkitünőbb minőségű

VÖRÖS (STÁJER) LÓHEREMAGOT

44 1/2 forintért 100 klgként

és valódi

oberndorfi takarmányrépamagot

29. forintért 100 klgként ajánl

Steiner Ármán magkereskedő Verebélyen.

*) E rovat alatt közlöttekért nem vállal felelőséget — a szerk.

